

Hồi 2

THOÁT HANG HÙM LẠI SA MIỆNG HỔ DẦU VÔ DỤNG VẪN NHỜ TÂM CƠ

rên một lạch nước ngầm, gã lảng lảng cẩn trọng chèo thuyền len lỏi qua các rặng lau sậy mọc cao khỏi đầu. Chỉ thỉnh thoảng gã mới tự cho phép bản thân nhô đầu lên, nhìn thật nhanh phương hướng, cao trên chòm các rặng lau sậy. Nhờ đó, cách di chuyển của gã không những chẳng lo sợ bị ai phát hiện mà còn âm thầm đi theo phương hướng đã định.

Gã đã đưa thuyền đến một cồn đất nhỏ. Trên đó, vì còn là cồn đất nên cũng có lau sậy mọc cao, dù vậy, nhờ đã đến chỗ có nền đất vững chắc, gã tin chắc sẽ thoát khỏi cảnh mãi dong thuyền hướng hồ giữa khóm lau sậy chính gã đã tự tay dựng ở đây một gian lều cỏ nhỏ nhỏ. Gã phóng từ thuyền lên bờ, đoạn dùng tay kéo thuyền lên mặt cồn đất, khỏi phải cột dây neo thuyền, vì chính mặt đất đã giữ thuyền yên chỗ.

Đúng lúc đó, ở giữa lòng thuyền chợt bật lên tiếng rên:

- A... sao tiểu thí chủ... vẫn tiếp tục bận tâm với bần tăng? Có biết là... họa sát thân cho... tiểu thí chủ chẳng...? A...

Gã lại bước lên thuyền, chỉ để khom người đỡ và dìu một tăng nhân cùng chui vào gian lều cỏ của gã:

- Đã đưa phật thì phải đưa tới Tây Thiên, cứu người thì phải cứu cho trót. Huống hồ điều gọi là họa dù gì đã xảy ra.

Tăng nhân lo ngại, vội lên tiếng dù thanh âm thốt ra vẫn cứu thêu thào, chứng tỏ hầy còn chịu tác động của vết trọng thương từng xuất huyết ở thất lưng:

- Bọn chúng lại gây những thảm cảnh gì? A di đà phật, cầu mong đừng vì chuyện của bần tăng khiến nhiều sinh linh uống mạng.

Gã đặt tăng nhân ngồi trên lớp cỏ khô mềm phủ kín nền của gian lều cỏ. Đồng thời gã kể lại toàn bộ, cuối cùng thì nói:

- Chuyện xảy ra đêm qua. Tuy bọn hung nhân đều che kín diện mạo nhưng vẫn bối vẫn nhận ra thanh âm giọng nói của một nhân vật từng gặp ngay sau khi tình cờ cứu mạng đại sư. Chuyện này là thế nào? Có phải tất cả bọn hung nhân đều từng thí phát quy y như đại sư? Và vì sao cũng là phật môn đệ tử, bọn họ lại chủ ý sát hại đại sư?

Tăng nhân lắc đầu đầy thiếu não:

- Nếu mọi việc đúng như tiểu thí chủ vừa kể, bản tăng chính là nguyên nhân đã khiến đêm qua có nhiều người vong mạng? Chao ôi, nghiệp chướng này dù chỉ gián tiếp thì bản tăng cũng có phần trách nhiệm. A..., Phật Tổ từ bi xin điểm hóa độ tử vượt thoát bến mê.

Gã đứng lên:

- Đích thực bọn chúng vì truy tìm đại sư nên gây thảm sát. Dù vậy, những kẻ xấu số chưa hẳn là vô tội. Nhưng thôi, đại sư có lòng nhân muốn nhận trách nhiệm về bản thân thì tùy. Và đã vậy, thoát tiên đại sư hãy tự lo sao cho bản thân mau bình phục, tiếp đó hãy nghĩ cách ngăn chặn bọn hung nhân gây thêm tội ác. Nhân tiên cũng nói thêm, ở đây văn bối đã chuẩn bị một ít lương khô ắt đủ để đại sư chi dụng cho đến ngày phục hồi thương thế. Xin hãy保重.

Tăng nhân gượng cười, thốt lời cảm kích:

- Tiểu thí chủ cũng hãy保重. Một lần nữa xin đa tạ ân tình của tiểu thí chủ, a di đà phật.

Gã bước đi nhưng nghĩ sao chợt dừng lại:

- Văn bối quên chưa nói nếu muốn ly khai chỗ này đại sư cứ dùng thuyền, lựa lúc nước ròng cho thuyền trôi ra cửa sông. Bằng không, khắp xung quanh đều mệnh mông nước, có thể đại sư chỉ lẫn quẩn mãi vẫn lạc giữa các lau sậy. Xin cáo từ.

Tăng nhân chợt hỏi:

- Tiểu thí chủ nếu lưu lại thuyền cho bản tăng thì thoát đi như thế nào?

Gã chỉ mỉm cười và nhún vai:

- Văn bối tự biết lo liệu. Huống hồ nơi đây quả thật chẳng còn gì đáng để văn bối bận tâm lưu lại. Nếu thật sự quan tâm, đại sư hãy chúc cho văn bối sớm tìm được mẫu thân thì hơn.

Tăng nhân ái ngại nhìn theo cho đến khi gã khuất dạng ở đâu đó giữa vùng lau sậy mọc bạt ngàn.

Gã phát hiện có tiếng động sột soạt khả nghi, lập tức dừng lại và trầm mình xuống, ngập cả đầu vào nước, ngay bên cạnh một khóm sậy xanh um. Sau đó một lúc, khi gã nhô đầu lên thở trọc khí ra và toan hít một hơi thanh khí vào người, chợt cách đấy không xa vang lên một câu hỏi, dù khẽ nhưng gã vẫn nghe rõ:

- Có phát hiện manh mối nào chẳng? Không khéo mùi khắm thối chúng ta vừa ngửi chẳng thể xuất phát từ đâu ngoài cơ thể nha đầu này. Sao chúng ta quá dễ để nha đầu dối gạt?

Thanh âm hốt hoảng của ả tiểu thư lập tức cất lên:

- Chư vị nên tin tiểu nữ, gã không tinh thông thủy tính, bản thân lại chẳng có thuyền, nhất định gã chỉ ẩn thân đâu đó trong vùng lau sậy này. Còn thoát ra sông, gã tự tìm cái chết.

Có tiếng quát nạt, quả quyết ả tiểu thư cố tình bịa chuyện:

- Chớ có nói nhảm. Vì một người không tinh thông thủy tính làm sao dám đưa thuyền lên thượng nguồn, là nơi có rất nhiều địa hình hiểm trở, chắc chắn sẽ mất mạng? Tương tự chuyện gã ngấm ngầm tự luyện võ công, nha đầu người liệu còn dám đề quyết gã thực sự không tinh thông thủy tánh?

Giọng nói của ả tiểu thư nhẹ lại và run rẩy:

- Từ lâu gã đã có ý đồ bất lợi cho phụ tử tiểu nữ, quả thật gã cũng có thể rất am hiểu thủy tính nhưng cố tình che giấu. Tiểu nữ nào dám nữa lời nói gạt chư vị?

- Nha đầu người là ái nữ Thủy bá Vương? Đã vậy người có suy nghĩ gì khi mình bạch phụ thân người quả thật đã do bọn ta lỡ tay sát hại?

Ả tiểu thư càng then run giọng hơn khi tỏ bày tâm trạng:

- Phụ thù không báo đâu phải là người. Tuy nhiên đối với chuyện này tiểu nữ ngàn lần không dám xem chư vị là hung thủ. Trái lại, nhờ chư vị tiểu nữ mới rõ, tất cả đều do gã Tiểu Qui chủ tâm đem đến họa diệt môn cho mọi người, ngoại trừ một mình tiểu nữ. Xin cho tiểu nữ cơ hội tự thân tìm và kết liễu gã để báo thù. Đại ân này của chư vị tiểu nữ ngàn lần chẳng bao giờ quên.

- Dù nha đầu người có tâm báo hận bọn ta cũng chẳng có gì đáng lo ngại. Vì muốn hạ thủ người, chỉ cần bọn ta cất tay một lượt là xong. Tuy nhiên, ha ha..., lời thỉnh cầu của người cũng đáng được chấp nhận. Chỉ với điều kiện là phải vận dụng mọi am hiểu về địa hình của người, giúp bọn ta truy tìm cho đến khi toại nguyện. Bất luận gã đang ẩn quanh đây hay như kinh ngư sống thoát ra sông từ lâu? Ha ha...

Ả tiểu thư đáp ứng ngay:

- Tiểu nữ quyết tận lực, nhưng địa hình quanh đây rất rộng, chỉ ngại gã đã thoát đi từ lâu.

- Yên tâm, cạnh gã còn có một nhân vật đã bị trọng thương nghiêm trọng. Gã muốn thoát nhanh trừ phi phải có bản lĩnh thật cao minh, là điều không thể nào có được. Ha ha...

Những điều nghe được làm gã rúng động. Vì thế với một đoạn sậy ngậm trong miệng, gã lặn lẽ lủi lại toàn thân vẫn tràn ngập vào nước chỉ hô hấp, thay đổi thanh trọc khí bằng đoạn sậy mà gã đã để nhô một đầu cao hơn mặt nước một ít, rất dễ lằm vào vùng lau sậy sinh trưởng khắp xung quanh.

Gã quay lại gian lầu cỏ và thở hắt ra lúc phát hiện tăng nhân cũng đang nhìn gã bằng ánh mắt kinh ngạc:

- Ả ái nữ của Thủy Bá vương thật vô dụng, không những đã sơ suất để bọn hung nhân phát hiện bắt giữ, ả còn cam tâm giúp chúng truy tìm văn bối, mong qua đó sẽ tìm được đại sư.

Tăng nhân gật nhẹ đầu:

- Ngay từ đầu bản tăng đã nói chúng không dễ bỏ qua chuyện này. Thật không phải vì làm hệ lụy đến tiểu thí chủ.

Gã buông người ngồi phịch xuống chỗ tăng nhân đang nằm:

- Bọn chúng quả nhiên lợi hại, đã đón biết văn bối rất tinh thông thủy tính. Dù vậy để thoát đi một mình, thú thật văn bối đã có cách khiến chúng không phát hiện. Thương thế của đại sư sao rồi? Có thuyền giảm phần nào chăng?

Tăng nhân lắc đầu:

- Bản tăng có nghe tiểu thí chủ thừa nhận biết võ công. Nếu vậy ắt tiểu thí chủ có thể đoán biết tình trạng của bản tăng như thế nào với nội thương đã khiến nhiều kinh mạch bị tổn thương đến tắc nghẽn. Không những vậy, để có thể tự đi lại bản tăng tự lượng khó thể thực hiện chỉ ít là trong vòng mười mười lăm ngày. Tiểu thí chủ xin đừng quá bận tâm. Trái lại hãy nên nhanh chóng ly khai, đừng dính sâu vào việc này.

Gã cau mày nhíu mặt:

- Như đã nói, lưu đại sư tại đây sớm muộn gì cũng bị chúng phát hiện. Điều này có khác gì văn bối trước thì cứu, sau đó lại bỏ rơi đại sư? Nếu sớm biết như vậy, thà ngay từ đầu văn bối đừng can thiệp. Đằng này, chuyện đó thì bọn hung nhân đã biết, lại còn đang đe dọa, buộc ả tiểu thư tìm văn bối. Vậy hậu quả sẽ như thế nào đối với ả nếu để bọn chúng tìm thấy? Đại sư có hiểu ý văn bối chăng? Tóm lại, để ả tạm an toàn, nhất định văn bối sẽ nghĩ cách đưa đại sư cùng thoát. Chúng càng chậm phát hiện thì sinh mạng ả càng thêm kéo dài. Riêng về thương thế của đại sư, thú thật văn bối cũng không

biết gì nhiều. Nhưng cứ để đại sư hiện thời khó thể tự đi lại thì vẫn bối đành theo đó liệu phương thích hợp.

Tăng nhân kinh ngạc:

- Ý muốn nói tiểu thí chủ chẳng am hiểu nhiều lắm về võ công?

Gã ngượng ngùng:

- Đại sư nghĩ vẫn bối được bao nhiêu niên kỷ? Chỉ mới mười lăm thôi, hướng hồ về võ công là do vẫn bối tự luyện. Do vậy bây giờ nghĩ lại vẫn bối mới biết bản thân đã quá khoắc lác khi huênh hoang tự nhận là người am hiểu võ công. Kỳ thực so với thân thủ của bất kỳ ai trong bọn hung nhân vẫn bối nhất định chỉ nạp mạng nếu manh động cùng họ đương đầu.

Tăng nhân chợt nhìn chằm chằm vào gã:

- Bây giờ hãy nói về ả tiểu thư ái nữ của Thủy Bá Vương đúng không? Không phải tiểu thí chủ vẫn muốn báo hận sao? Vậy cố gì tỏ ra lo lắng cho sinh mạng ả?

Gã ngượng cười

- Đương nhiên vẫn bối có đôi chút oán hận, nhất là với phụ thân ả. Nhưng vẫn bối khó có thể tha thứ cho bản thân nếu vì việc này ả mất mạng.

- Ý là tiểu thí chủ muốn ả sống, hầu cũng lâm vào cảnh trạng côi cút, tứ cố vô thân tương tự như tiểu thú chủ?

Gã lắc đầu

- Đây là lời vẫn bối thốt ra trong lúc nóng giận. Kỳ thực, là nam nhân ai lại dễ tâm chấp nhất với bọn nữ nhân. Hướng hồ ả quen sống trong cảnh được người người phục dịch. Nay cố sự như thế này, một mình ả lênh đênh cơ khổ, nghĩ lại vẫn bối cảm thấy xót xa cho ả

- Nói cách khác, tiểu thí chủ vì trượng nghĩa mới tìm cách cứu ả cùng thoát tử nạn đêm qua?

Gã lắc đầu:

- Vẫn bối nào dám tự phụ, cho bản thân là bậc quân tử hay trang anh hùng hảo hán, sẵn sàng bỏ qua bao oán hận từ lâu vẫn chất chứa trong lòng để cứu mạng ả đêm qua. Trái lại do tình thế bất buộc, nếu đêm qua để bọn hung nhân phát hiện đương nhiên phần số của ả nhất định phải chết, nhưng thế nào cũng hệ lụy đến vẫn bối, thế nên vẫn bối không thể không cứu ả.

Tăng nhân chợt chép miệng:

- Bần tăng có thể tin đây là những lời thật sự thành tâm của tiểu thí chủ? Thế mà bần tăng nghĩ tiểu thí chủ vì báo hận, nhất quyết chẳng từ bất kỳ thủ đoạn nào, kể cả ý nghĩ cứu mạng người là để đẩy người vào cùng chung khổ cảnh như tiểu thí chủ từng chịu đựng. Có thật tiểu thí chủ chưa bao giờ có ý nghĩ độc ác này chăng?

Gã nhần nhí:

- Để văn bối nói rõ hơn nha. Là thế này, để báo thù hay phục hận nhất định văn bối không hề ngại bất kỳ thủ đoạn nào. Tuy nhiên với bản chất và khí chất nam nhi, văn bối quyết chẳng bao giờ hơn thua với nữ nhi.

Đến đây tăng nhân chợt hỏi gã:

- Vậy tiểu thí chủ đã có phương cách gì chưa nếu vẫn khẳng khẳng muốn cứu bần tăng cùng thoát.

Gã đáp:

- Hiện thời thì chưa, nhưng không có việc gì phải vội. Vì để tìm ra chỗ nấu thân này của văn bối, bọn chúng phải mất chí ít vài ba ngày, vậy là thừa đủ thời gian cho văn bối nghĩ được phương cách khả dĩ hoặc thích hợp.

Tăng nhân lại hỏi:

- Về thủy tính tiểu thí chủ đạt mức tinh thâm như thế nào, có cao minh hơn bản lĩnh võ công của tiểu thí chủ chăng?

Gã phì cười:

- Ở ghềnh đá nơi văn bối cứu mạng đại sư, vốn là chỗ có địa hình hung hiểm nhất và chưa hề có một ai dám mạo hiểm dù chỉ là chèo thuyền quanh quần ở đấy. Cũng vì lẽ đó, văn bối vẫn lén một mình chèo thuyền đến đấy để tu luyện thủy công. Và kết quả thế nào ắt đại sư có thể tự đoán hiểu.

Tăng nhân hoài nghi:

- Tiểu thí chủ không những tự luyện võ công mà còn nhẫn nại, chịu đựng gian khổ, quyết luyện thủy tính, chủ tâm của tiểu thí chủ là gì? Hay là đúng như ái nữ của Thủy Bá Vương đề quyết, tiểu thí chủ có mưu đồ bất lợi, toan ám toán Thủy Bá Vương chăng?

Gã giật mình và hết sức thán phục

- Đại sư đoán không sai. Tuy nhiên, xin cũng nên hiểu ngoài mưu định ấy đích thực văn bối chẳng còn cách nào khác để báo hận thay gia mẫu.

Tăng nhân cau mày:

- Chỉ vì ngộ nhận, hoặc xuất phát từ một định kiến nào đó, họ mới lơ lờ và đề quyết lệnh đường là hạng người tương tự như kỹ nữ. Đâu thể vì thế tiểu thí chủ nuôi hận và bằng mọi cách gây bất lợi, nhất là toan làm hại đến tính mạng họ?

Gã chợt nghiêng răng, khẽ rít từng tiếng:

- Cách họ gọi không hề do lơ lờ. Tương tự, thái độ miệt thị của họ đều xuất phát từ chủ ý của lão tặc Thủy Bá Vương. Vì nhân lúc gia mẫu lâm cảnh cùng quần, cần một chỗ dung thân, nhất là cho văn bối, lão Thủy Bá Vương đã cưỡng bách, buộc gia mẫu phải hiến thân cho lão. Điều này do gia mẫu tự miệng nói ra. Và chưa hết, sau do gia mẫu đột ngột thất tung, đại sư nghĩ sao nếu văn bối luôn đề quyết là do lão ngấm ngầm hạ độc thủ?

Tăng nhân động tâm.

- Văn bối từng suy nghĩ nhiều về điều này và minh bạch rằng đã có nhiều nguyên do khiến lão không cần lấy mạng văn bối. Thứ nhất, ắt lão không hề nghĩ chuyện xấu xa của lão đã được gia mẫu kể tất cả cho văn bối. Huống hồ văn bối mới lên bảy, nghĩa là còn quá nhỏ. Thứ hai, trong phạm vi trăm dặm quanh đây đều là thủ hạ của lão, dĩ nhiên lão đâu cần lo ngại một đứa bé luôn được lão cho là vô dụng. Trái lại lão vẫn cứ mang tin rằng sẽ có ngày văn bối nữa trở thành thủ hạ của lão.

Tăng nhân thở dài:

- Với niên kỷ hãy còn nhỏ như tiểu thí chủ nhưng lại sớm có những suy nghĩ và lập luận sâu xa thế này, thật khiến bản tăng khó ngờ. Tuy nhiên, hãy nghe bản tăng khuyên một câu, là đừng vội nên kết tội bất luận một ai khi chưa có đủ bằng chứng cần thiết. Trong trường hợp này, tiểu thí chủ nên chờ khi gặp lại lệnh đường. Vì biết đâu lệnh đường do ẩn tình nào đó đã tự ly khai và không hề bị Thủy Bá Vương sát hại. Sở dĩ bản tăng nói như thế bởi nhân vật võ lâm không ai lại không biết đến câu trăm thảo trừ căn. Và Thủy Bá Vương không thể xuẩn động đã sát hại lệnh đường còn lưu lại sinh mạng tiểu thí chủ để tự chuốc lấy họa sau này.

Gã gật đầu:

- Văn bối tuy bán tín bán nghi nhưng kể từ khi nghe ả tiểu thư nói, trong thâm tâm vẫn hy vọng gia mẫu hãy còn sống. Hơn nữa lão tặc đã lâm thảm họa, mọi oán cừu kỳ thật đã tiêu tan, văn bối xin nghe theo lời của đại sư.

Tăng nhân mỉm cười:

- Nhưng hãy trở lại những gì chúng ta đang đề cập. Bản tăng có một chủ ý, chỉ cần tiểu thí chủ đủ dũng lược thực hiện thì chuyện thoát nạn chỉ trong tầm tay.

Gã háo hức hỏi

- Đại sư có kế cao minh gì?

Tăng nhân bảo

- Tiểu thí chủ am tường thủy tính, hãy tận dụng điều đó, đưa bần tăng quay lại ghềnh đá nguy hiểm. Chỉ cần thực hiện được là không cần lo bọn chúng quay lại để tìm chúng ta. Vì chẳng có ai có thể nghĩ chúng ta dám quay lại chỗ chúng ta đã thoát.

Gã thán phục:

- Thật cao minh. Và điều này quá dễ. Văn bối sẽ đưa đại sư đi ngấm dưới mặt nước, và hô hấp thì mỗi người sẽ ngậm một ống lau sậy vào miệng, chúng ta lại nhân lúc đêm tối để thực hiện, nhất định sẽ không bị ai phát hiện.

Tăng nhân lại mỉm cười:

- Nhưng đừng quên, tất cả chỉ trông mong vào một mình tiểu thí chủ. Vạn nhất do thủy tính kém hoặc ngẫu nhiên nào đó bị chúng phát hiện, bần tăng có chuốc hậu quả cũng là điều đương nhiên, chỉ ngại là gây hệ lụy cho tiểu thí chủ. Hãy cân nhắc và đừng miễn cưỡng.

Gã tự tin gật đầu:

- Văn bối đã trở thành kẻ bị chúng truy tìm, cho dù hậu quả có thế nào quyết không dám trách và bảo là do đại sư gây ra.

Đoạn gã tự bẻ hai đoạn sậy:

- Không bao lâu nữa trời sẽ chập choạng chiều, chính là thời khắc thích hợp để văn bối khởi sự. Đại sư quyết định chưa? Chấp nhận mạo hiểm chứ?

Tăng nhân bảo:

- Người cần cân nhắc quyết định là tiểu thí chủ. Và tiểu thí chủ vô ngại thì bần tăng luôn sẵn sàng.

Gã gật đầu, đặt một đoạn sậy vào miệng tăng nhân:

- Thời gian chúng ta di chuyển ngấm dưới nước sẽ rất dài. Cần nhất là đại sư đừng để đoạn sậy bị rơi. Kỳ dư mọi chuyện xin hãy yên tâm phó mặc cho văn bối.

Tăng nhân cảm kích:

- Tiểu thí chủ quả là người can trường nghĩa đảm, xứng là nam tử hán đại trượng phu. Xin đa tạ.

Gã xua tay:

- Đại sư chớ quá lời. Kỳ thực văn bối là hạng người hễ gặp việc càng khó càng quyết tâm thực hiện cho kỳ được mới thôi. Huống hồ đây là việc cũng can hệ đến sinh mạng văn bối, đâu thể bảo chỉ do cứu mạng đại sư, khiến văn bối mạo hiểm?

Gã đưa tăng nhân ly khai cồn đất và bắt đầu thực hiện theo ý định, cùng nhau di chuyển ngầm dưới mặt nước, với cảnh chập choạng của hoàng hôn quả thật đã buông phủ khắp nơi.

o0o

Dưới ánh dương chói chang của giờ ngọ, gã nghiêng người, dung thân che bớt ánh nắng gay gắt chiếu ngay vào mặt tăng nhân, đồng thời gã vừa lay vừa gọi bên cạnh tai tăng nhân:

- Đại sư nếu nghe thì mau tỉnh lại và đáp lời ngay. Đại sư có nghe chăng?

Và lần này gã hài lòng vì thấy tăng nhân đang có dấu hiệu động đậy, chứng tỏ đã lai tỉnh. Quả vậy tăng nhân chợt ú ớ hỏi gã:

- Bần tăng đã bất tỉnh ư? Thật cực nhọc cho tiểu thí chủ biết bao.

Gã vẫn nghiêng người che ngay trên phía đầu của tăng nhân và vội thì thào:

- Đừng nói gì nữa nhất là về thân phận của đại sư. Trái lại, hãy nghe cho kỹ, chúng ta sẽ thoát hiểm nếu đại sư không phản đối vì văn bối đã lỡ nhận đại sư là bá phụ. Còn nữa, do tình thế bất đắc dĩ, hiện chúng ta vẫn đang lênh đênh trên dòng sông. Văn bối đã giải thích với nhà thuyền, chúng ta vì thủy tặc đánh cướp nên một là đại sư mới bị trọng thương và hai là đành nài nỉ họ cho chúng ta đi nhờ một quãng. Nhớ đấy, đừng bao giờ đại sư lỡ lời, thốt ra bất kỳ câu niệm phật nào nữa tương tự, hãy gọi văn bối là tiểu điệt và đừng ngạc nhiên nếu nghe văn bối gọi đại sư là đại bá phụ.

Tăng nhân hiểu mọi lẽ rất nhanh:

- Tính danh của tiểu điệt người như thế nào? Phòng khi có ai cật vấn, mưu kế này mới không bị lộ sơ hở. Hay đại bá phụ ta cứ gọi người là Tiểu Quy?

Gã thoáng cau mặt:

- Tiểu điệt họ Trương tên Khánh Long. Nhưng mọi người thay vì gọi Tiểu Long như cách gia mẫu vẫn gọi thì cố tình đổi lại là Tiểu Quy. Và đã vậy, đại bá phụ cũng nên mang họ Trương như tiểu điệt mới ổn.

Tăng nhân chợt nhắm mắt lại:

- Thật lạ, tục danh của ta khi chưa thí phát qui y cũng ở họ Trương. Vậy là do thiên ý chăng khi có sự trùng hợp này?

Gã chợt cầu nhàu:

- Bọn nhà thuyền này thật keo kiệt. Từ khi biết tiểu diệt chẳng có dù là một mẫu bạc vụn để trao ra, tạm gọi là lộ phí, họ liền bỏ mặc, chẳng lần nào đoái hoài đến. Đã vậy còn nhẫn tâm, không chấp nhận tiểu diệt đưa đại bá phụ vào chỗ nào đó để tránh nắng. Ngừ này dù đến lúc phải dùng bữa, ắt họ cũng chẳng động lòng trắc ẩn, bố thí cho chúng ta, thậm chí chỉ một bát cơm. Đại bá phụ nhất định đang rất đói, đúng không?

Tăng nhân lại nhìn mặt gã:

- Thì cũng như Tiểu Long người ắt hẳn rất đói, đúng không? Nhưng cứ an tâm, đại bá phụ ta đã có cách kiến cho họ cư xử tốt hơn. Mau gọi họ lại đây.

Gã hoang mang:

- Nếu đại bá phụ có mang sẵn ngân lượng trong người thì mau lấy ra, tự tiểu diệt đưa cho họ cũng được.

Tăng nhân bảo:

- Ngay lúc này thì không, nhưng rồi sẽ có. Cứ gọi họ lại đây, ắt Tiểu Long người khắc rồ.

Gã nghi ngại:

- Họ không chấp nhận những lời hứa hão đâu. Tiểu diệt đã thử rồi, thật chẳng dễ thuyết phục họ.

Tăng nhân vẫn bảo:

- Người là tiểu diệt, phải nghe lời đại bá phụ. Cứ gọi họ lại đây, gọi ngay người đầu lãnh càng tốt. Nào gọi đi.

Gã đành cất tiếng gọi:

- Lục lão ca mau lại đây. Đại bá phụ của đệ như muốn cùng lão ca thỏa thuận gì đấy.

Một gã cao đen liền tiến đến với dáng đi lắc lư hình chữ bát:

- Tiểu quỷ đừng mong giở trò hay ngở Lục Quyền ta đây không nhìn thấy người cùng đại bá phụ thì thâm với nhau khá lâu?

Ngờ đâu vừa nhìn thấy Lục Quyền, tăng nhân tỏ ra kinh ngạc lên tiếng ngay:

- Ở hạ lưu vốn có một nơi gọi là Thiết Chỉ Sơn. Nếu huynh đệ họ Lục, vậy có liên can gì chẳng đến một nhân vật mệnh danh là Hùng Thiết Chỉ Lục lão bản?

Gã cao đen cười cười:

- Đừng thấy người sang bắt quàng làm họ. Huống hồ uy danh của phụ thân ta hầu như ai ai cũng biết, đâu riêng gì các hạ.

Tăng nhân nhắm mắt lại, vẻ mặt tỏ ra trầm tư, tựa hồ như đang ngẫm nghĩ chuyện gì đó khá lâu xảy ra trong quá khứ. Có lẽ vì thế, lúc tăng nhân tiếp tục lao vào lên tiếng thì từng lời của tăng nhân càng ngày càng khiến Lục Quyền đổi thay từng sắc mặt. Tăng nhân bảo:

- Nhưng trong những kẻ từng quen biết Lục lão bản nhất định không thể nào có đến hai nhân vật cùng ở họ Trương. Lục huynh đệ đây phải chăng niên kỷ cũng sắp đến ngưỡng tam tuần? Nếu là vậy, mọi chuyện xảy ra cách đây mười sáu năm, cũng tại Thiết Chỉ Sơn và liên quan đến nhân vật họ Trương, ắt Lục huynh đệ có đôi chút am hiểu?

Gã Tiểu Long hoang mang và càng thêm thập phần kinh ngạc khi thấy Lục Quyền cũng thay đổi luôn thái độ, vừa nhìn vừa chột dạ hỏi ngược lại tăng nhân:

- Điều đang đề cập, thú thật chỉ một số ít nhân vật vào hàng tâm giao với gia phụ mới đủ tư cách hiểu, dám hỏi lão huynh làm sao biết? Hay là lão huynh từng quen biết gia phụ? Nhưng theo hiểu biết của mỗ, người có diện mạo như lão huynh đích thực mỗ chưa từng gặp qua. Hoặc giả lão huynh đã từng diện kiến Trương ân công, là nhân vật từ lâu lắm rồi dù Lục gia hằng mong ngóng hỏi tìm vẫn bất vô âm tín?

Tăng nhân từ từ mở hé hai mắt:

- Bất luận mọi kiến giải của Lục huynh đệ là thế nào thì liệu có hài lòng chẳng nếu bảo hãy chờ khi cùng lệnh tôn hội diện, sự việc mới tỏ bày minh bạch?

Lục Quyền phân vân:

- Không thể tạm cho mỗ toại nguyện, dù chỉ một ít ư? Giả dụ như tính danh của lão huynh chẳng hạn, hầu tiện bề xưng hô?

Tăng nhân nhẹ thở ra và lần nữa tự nhắm chặt đôi mắt:

- Huynh đệ sẽ chẳng tin đâu cho dầu biết nhân vật đang nằm sống dở chết dở ngay trước mặt huynh đệ cũng mang họ Trương.

Quả nhiên Lục Quyền không thể nào tin:

- Lão huynh định đùa chớ? Há lẽ không biết Trương ân công của Lục gia vốn dĩ là bậc đại hiệp, công phu thì không nói cũng rõ đã vào hạng thượng thừa, hiển nhiên

chẳng dễ bị ai đó gây tổn hại đến nỗi lâm vào cảnh ngộ tương tự lão huynh đây. Có chẳng nhờ một ngẫu nhiên nào đó lão huynh tình cờ nghe biết về đại ân từng do Trương ân công đối với Lục gia. Thế nên lão huynh toan giở trò mập mờ đánh lận con đen, tin chắc sẽ được Lục Quyền này đối đãi thật trọng hậu, đúng chẳng? Nếu là vậy...

Gã Tiểu Long không kiềm được, buột miệng kêu lên:

- Lục lão ca sao quá đa nghi? Vì đích thực đại bá phụ của đệ mang họ Trương, cũng như đệ từ thuở lọt lòng đến giờ vẫn là Trương Khánh Long. Còn nói về cách đối nhân xử thế, Lục lão ca đã không nhận thấy bản thân đã quá nhẫn tâm, nhất là đối với đại bá phụ của đệ đang lâm phải cảnh ngộ bi thảm, lẽ ra cần được quan tâm chăm sóc nhiều hơn hay sao?

Lục Quyền chột dạ:

- Tiểu quý người cũng ở họ Trương? Có thật chẳng, hay tựu trung vẫn là mưu mô gian xảo của tiểu quý người? Vì ở đâu ra lắm thế nhân vật họ Trương?

Dù vậy Lục Quyền cũng thay đổi cách xử sự, lập tức gọi người cùng đưa tăng nhân vào lòng thuyền. Sau đó Lục Quyền hồ nghi bảo:

- Ta không phủ nhận cách cư xử vừa rồi của ta đối với kẻ lâm cảnh hoạn nạn quả đáng chê trách. Tuy nhiên ta có cái lý của ta, cho dù chẳng tiện nói ra. Dù vậy, nếu đến lúc cùng gia phụ hội diện, mọi hư thực lại khác đi, hoặc giả phát hiện ta đã bị qua mặt, thì khi đó đừng trách ta vô tình.

Tăng nhân cứ lặng yên như muốn nằm dưỡng thần. Phần Tiểu Long thì cứ thấp thỏm cho dù sự việc đã thay đổi. Tuy có cái ăn nhưng lúc ăn vào gã cứ như người bị chẹn yết hầu, thực bất tri kỳ vị.

...Và vì thuyền lớn, lại được nhiều trạo phu lão luyện điều động, nên thuyền đã băng băng xuôi dòng, chẳng mất nửa ngày thì đến nơi.

Không chờ thuyền cập bờ, Lục Quyền vì nóng vội nên lập tức bật người lao đi, bay như cánh chim ưng, dễ dàng vượt qua khoảng cách phải vài ba trượng nữa giữa mặt nước sông mênh mông và bờ đất mới có thể yên tâm di chuyển trên chính đôi chân. Đàng này khi chân chạm bờ đất, Lục Quyền cứ theo đà chạy tiếp, nhanh tựa ngựa phi, một bản lĩnh khiến Tiểu Long sững sờ, lòng đầy thán phục. Không những vậy, lúc Lục Quyền quay trở lại, cùng đồng hành có thêm một lão nhân và chính thân thủ của lão nhân mới thực sự khiến Tiểu Long hoang mang vô tưởng, ngỡ như bản thân đang nằm mơ.

Vì lão nhân nọ tuy đã cao niên, thậm chí niên kỷ ít nào cũng ngoại lục tuần, vậy mà cách chạy vẫn tỏ ra nhanh nhẹn hơn hẳn so với Lục Quyền đang độ khí huyết dương cương. Do đó không mấy may ngạc nhiên khi một lần nữa mục kích Lục Quyền cùng lão nhân nọ ung dung bật người bay như chim, để rồi cả hai đồng thời nhẹ nhàng hạ chân xuống thuyền, chỉ khiến chiếc thuyền nhẹ chao đảo một ít rồi thôi. Và Tiểu Long hiểu, cả hai phụ tử Lục Quyền đích thực là cao thủ võ lâm, cùng có bản lĩnh mà Tiểu Long dù khổ luyện cả đời ắt chẳng dám mong sẽ có một ngày sánh bằng.

Tự biết thân biết phận, Tiểu Long từ đó không dám tùy tiện mở miệng lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn mọi diễn biến đang ngày càng diễn khai một cách kỳ quái.

Thoạt tiên là cái nhìn đầy ngỡ ngàng của lão nhân giành cho tăng nhân, kẻ đang lâm cảnh sống dở chết dở:

- Các hạ là... ôi chao, Trương...

Không cho lão nhân dứt lời, đến lượt tăng nhân nở một nụ cười kỳ bí:

- Đừng quá ngạc nhiên. Vì đã là người, ai chẳng có lúc thịnh lúc suy. Điều đáng mừng là Lục lão Bản xem ra vẫn tráng kiện, đâu như Trương mỗ không thể ngờ lại có ngày đành phải cậy dựa vào chút tình cố cựu năm xưa, mong được Lục lão bản đại lượng ban cho một chỗ tạm dung thân.

Lục Quyền vẫn không xiết hoài nghi:

- Không phải Trương ân công của chúng ta chứ, phụ thân.

Lục lão nghiêm giọng:

- Đây là...

Tăng nhân vùng cau mặt:

- Lục lão bản định bêu xấu mỗ chẳng?

Lục lão liền đổi giọng:

- Trương lão bản đây từng một thời cùng phụ thân thực hiện một vài chuyến buôn, kể ra cũng là chỗ giao tình. Bẵng một lúc lâu không gặp, thật khó tin Trương lão bản lại lâm cảnh bi đát này. Trương lão bản đừng ngại, muốn lưu lại Lục gia trang bao lâu cũng được.

Lục Quyền chợt nhăn nhó:

- Nhưng phụ thân đừng quên nghiêm lệnh gần đây của Phi Kiếm Bang, bằng không chúng ta sẽ bị quở trách nếu như chẳng bẩm báo rõ nội tình.

Lục lão tổ sắc giận:

- Đương nhiên phụ thân không muốn đắc tội Phi Kiếm Bang cho dù gần đây thái độ của họ ngày càng quá đáng. Nhưng kẻ đang bị họ truy tìm lại là một nhân vật Thiếu Lâm phái, còn là cao tăng đứng vào hàng chữ Liễu. Hải tử hãy ngẫm nghĩ, một cao thủ phật môn như vậy đâu thể dễ dàng lâm cảnh khốn đốn tương tự Trương lão bản đích thực là nhân vật được phụ thân quan tâm.

Tăng nhân họ Trương lại nở nụ cười kỳ bí:

- Chuyện của Liễu Vũ, đại sư phái Thiếu Lâm, mỗ có nghe qua. Lục lão bản nói rất đúng, đây là nhân vật hầu như có bản lĩnh nhất nhì Thiếu Lâm phái.

Lục Quyền hoang mang:

- Không là Trương tiền bối chứ? Vì dáng vẻ bên ngoài của Trương tiền bối quả thật có làm tiểu đệ vẫn không ngớt hoài nghi.

Tăng nhân họ Trương chợt đề xuất:

- Thế lực Phi Kiếm Bang gần đây không dễ xem thường, hướng hồ Thiết Chỉ Sơn, nơi lưu ngụ của Lục gia hầu như cận kề họ. Vậy để mọi người khỏi khó xử, có thể phiền Lục lão bản tiếp tục độ thuyền, tạm cho mỗ xuôi dòng thêm một quãng. Khi đó mỗ có thể tự lo liệu, Lục lão ưng thuận chăng?

Lục lão mỉm cười đầy hàm ý:

- Lục mỗ hiểu rồi, đương nhiên sẽ do mỗ tự thực hiện. Nhưng nếu là vậy chỉ khó cho mỗ là mất cơ hội thể hiện tính địa chủ, nhất là giao tình khôn bề báo đáp giữa Trương lão bản và Lục gia.

Lục Quyền kinh ngạc:

- Nghe như Lục gia đã từng thọ nhận ân tình của Trương tiền bối vậy. Hay là...

Lục lão xua tay:

- Vốn dĩ hải tử không biết thì đừng nói xen vào. Mau gọi tất cả lên. Tự phụ thân sẽ một mình đưa thuyền đi. Cũng nên căn dặn tất cả, hãy xem như chuyện này chưa hề xảy ra, có vậy mới khỏi can hệ đến Lục gia, cũng không lo người của Phi Kiếm Bang gây khó dễ.

Lục Quyền phân vân lo ngại:

- Phụ thân đã cao niên, nếu chỉ có một mình hải nhi e sức lực của phụ thân khó thể xoay chuyển vạn nhất có sóng to gió cả.

Lục lão cười vang:

- Phụ thân không phủ nhận hể mắng mọc thì tre phải tàn. Tuy nhiên phải đối phó với sông nước đại giang phụ thân lại e hải tử còn phải lãnh hội ở phụ thân nhiều. Đừng vội xem thường lão già này.

Không thể làm gì hơn, Lục Quyền đành thực hiện mệnh lệnh của thân phụ. Cuối cùng, khi chỉ còn lại một mình, Lục lão quả nhiên chẳng hề ngần ngại, lập tức cho thuyền tách bến, nhanh chóng lướt xuôi theo dòng. Và nhân lúc thuyền bình lặng thuận dòng. Lục lão bản tiến lại gần để hạ thấp giọng, gọi tăng nhân:

- Ân công Trương đại hiệp...

Tăng nhân gượng cười và xua tay:

- Mười sáu năm trước chỉ là tình cờ ngẫu nhiên mỗi có may mắn bạt đao tương trợ. Đâu dám nhận hai chữ ân công. Huống hồ càng không nghĩ chỉ vì chuyện đó suốt thời gian qua lại khiến Lục lão luôn canh cánh bên lòng.

Lục lão quỳ phục xuống cạnh tăng nhân:

- Ân cứu tử có khác gì tái tạo, nếu không sợ lỗi đạo ắt Lục mỗi nên xem ân công ngang hàng đáng sinh thành. Nay đã có cơ hội, giả như có gì sai khiến xin ân công cứ nói, Lục mỗi dù muôn thác quyết chẳng từ nan.

Tăng nhân bảo:

- Như đã tỏ bày, đời người ai cũng có chí ít một lần lâm nguy, được Lục lão tự thân đưa thuyền đi như thế này mỗi toại nguyện lắm rồi. Nhưng để tránh mọi chuyện phiền não sau chiến thủy hành này, tốt nhất Lục lão nên quên hết đi.

Lục lão vẫn quỳ, chột nhìn tăng nhân với ánh mắt kinh ngạc:

- Lễ nào ân công chính là cao thủ Thiếu Lâm phái đang bị Phi Kiếm Bang truy tìm, đúng như tề nhi nghi ngờ?

Tăng nhân phì cười:

- Nói như lão lục há có thể tin một nhân vật vang danh đại hiệp như mỗi lại sẵn sàng từ bỏ tất cả để qui y đầu phật?

Lục lão cười theo:

- Hiển nhiên mỗi không thể nào tin. Dù có bị người kẻ đao ngang tận cổ mỗi cũng quyết phủ nhận, chẳng khi nào dám mừng tượng cảnh đại hiệp Trương Thái Toàn, có hiệu là Chưởng Chấn Tứ Ma lại đang tâm đầu phục cửa phật, trở thành một lão trọc đầu ngày ngày chỉ biết gõ mõ tụng kinh. Tuy nhiên mỗi cũng mạo muội nêu nghi vấn, có sao

mười sáu năm qua Trương ân công chợt biệt tích giang hồ, đến những nhân vật cùng từng kết nghĩa kim lang cũng chẳng hay biết tung tích của ân công?

Tăng nhân vọt thở dài:

- Câu chuyện dài lắm và cũng chẳng có gì đáng nói. Có chăng là mỗ chỉ muốn mãi mãi thoái ẩn. Ngờ đâu tình thế lại đẩy mỗ vào cảnh này.

Lục lão bảo:

- Nếu vô ngại, ân công xin cho nghe. Vì chẳng giấu gì ân công, giả như sự tuyệt tích mười sáu năm của ân công đã là điều làm mỗ hoang mang khó nghĩ thì sự tái xuất hiện lần này của ân công, kèm theo lại còn là thương thế nghiêm trọng, thật càng khiến mỗ không sao hiểu nổi. Nguyên ủy là như thế nào, ân công?

Tăng nhân đành đáp ứng:

- Đa tạ Lục lão quan tâm. Nhưng để thuận tiện hơn, hãy chờ khi đến nơi, lúc đó, nếu Lục lão thật sự chịu nhận nài, dĩ nhiên mỗ xin tỏ bày, sau nữa là nhờ Lục lão hỗ trợ.

Lục lão tán thành:

- Nơi trước kia Trương ân công từng lưu ngụ, vì mỗ vẫn thường đến nên nhân tiện cũng chỉnh trang, chăm sóc hộ ân công. Quả nhiên trời chẳng phụ lòng người, từ nay trở đi gian nhà đó sẽ thôi hiu quạnh do đã có sự xuất hiện lại của chủ nhân.

Tăng nhân cảm kích:

- Lục lão ngày càng khiến lão xúc động. Thế mới biết việc bạt đao tương trợ Lục lão trước kia đáng được xem là hành vi chẳng sai lầm. Vả lại, vì chỉ nhớ duy nhất Lục lão là tổ tường nơi mỗ xưa từng lưu ngụ, thế nên lúc này khi mở miệng đề xuất mong được Lục lão tự thân cho mỗ độ giang thêm một quãng, Mỗ cảm thấy nhẹ nhõm vì nghe Lục lão đáp ứng ngay, chẳng mảy may ngại ngần. Ân tình này...

Lục lão vội ngăn lại:

- Ân công sao cứ mãi quá lời, đừng nói chi mỗi việc nhỏ mọn này, dẫu phải mất mạng vì ân công, Lục mỗ quyết chẳng từ nan.

Lời của Lục lão càng khiến tăng nhân cảm kích, chợt lúc đó có Tiểu Long khẽ kêu đầy hoang mang nghi vấn:

- Như có thuyền lạ đuổi bám chúng ta.

Giật mình Lục lão vội đứng lên, đưa mắt nhìn về phía sau. Nhưng Lục lão thở ra nhẹ nhõm.

- Vì là đại giang, có nhiều thuyền xuôi ngược là một điều không tránh khỏi. Tiểu huynh đệ đừng lo lắng.

Tiểu Long vẫn quả quyết:

- Văn bối đã dõi nhìn khá lâu, nhất định thuyền lạ nọ cố tình bám theo thuyền chúng ta. Không những vậy, có lần thuyền lạ lỡ đà, đến quá gần, văn bối phát hiện họ lập tức tìm cách giữ thuyền chậm lại.

Lục lão giật mình:

- Nếu đích thực tiểu huynh đệ có đủ những am hiểu cần thiết để khẳng định với những phát hiện này thì...

Tiểu Long thổ lộ ngay:

- Lục tiên bối nên tin là hơn. Vì thú thực văn bối đã có bảy năm không thể không sinh sống bằng nghề sông nước. Và cách họ giữ thuyền chậm lại, quả nhiên nếu không am hiểu thì chẳng thể nào phát hiện ra.

Nỗi lo lắng lan truyền sang tăng nhân, khiến tăng nhân lên tiếng.

- Có khi nào là thuyền của Phi Kiếm Bang chẳng?

Lão lục cau mặt, nếu là vậy, tai mắt của Phi Kiếm Bang quả là lợi hại. Và đã như thế, há lẽ sinh mạng của đệ nhi Lục Quyền đang bị chúng uy hiếp.

Tiểu Long lại lên tiếng:

- Như thế cũng không đúng. Vì giả như Lục nhân huynh để bị uy hiếp sinh mạng thì dụng tâm của kẻ uy hiếp là gì nếu chẳng phải để đuổi bắt chúng ta? Nhưng họ chỉ lẳng nhẳng bám xa xa. Điều này phải chăng họ đang chờ cơ hội nào đó?

Lục lão nghi nan:

- Cơ hội gì?

Tăng nhân chép miệng bảo:

- Mỗ hiểu rồi. Nhất định họ chẳng vội ra tay nếu như chưa minh bạch bản thân mỗ có phải là nhân vật họ truy tìm hay không?

Tiểu Long vỗ lể:

- Đại bá phụ đoán rất đúng. Ất vì họ ngộ nhận đại bá phụ là đại sư phái Thiếu Lâm nào đó họ đang truy tìm. Và hiển nhiên họ sẽ ra tay khi có cơ hội minh bạch nghi vấn đó đúng hay sai.

Lục lão bỗng lắc đầu quây quây, đoạn nữa hỏi nữa như quả quyết điều bản thân lão đang suy nghĩ:

- Nhưng ân công đúng là nhất Chưởng Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn, đầu lý nào còn thân phận khác là Liễu Vũ đại sư phái Thiếu Lâm?

Tăng nhân vẫn chưa thổ lộ nỗi ẩn tình:

- Lúc Lục lão nói với lệnh lang, bảo mỗi từng là phú thương, liệu lệnh lang tin hay không?

Lục lão bảo:

- Khác với mỗi, Lục Quyền đôi khi hành sự hồ đồ, thiếu thái độ bậc hiệp nghĩa như mỗi từng giáo huấn. Dù vậy, cũng may mắn là mọi lời của mỗi luôn được y tuân nghe và tin tưởng. Ân công chớ khá nghi nan.

Đến đây Tiểu Long lại kêu:

- Nhìn kìa một lần nữa thuyền lại lỡ đà lướt đến khá gần. Không biết họ có ý ra tay hay rồi sẽ tìm cách giữ thuyền chậm lại như các lần trước? Vạn nhất họ tấn công thật thì sao? Chỉ một mình Lục tiên bối liệu có đối phó được chăng? Nếu không, vẫn bối có nhược điểm là không am tường thủy tính, dù muốn thoát cũng chẳng dám tự ý ly khai thuyền.

Lão đang chú mục dõi theo chiếc thuyền lạ:

- Khoảng cách giữa hai thuyền còn xa, song phương có thể nhìn rõ nhau. Dù vậy nếu là thuyền của Phi Kiếm Bang nhất định ở mạn thuyền có vẽ tiêu ký. Ất chẳng phải họ, vì không thấy tiêu ký đó.

Đột nhiên có tiếng tăng nhân gọi Tiểu Long:

- Trương tiểu diệt lại đây.

Tiểu Long lập tức chạy đến:

- Đại bá phụ có điều gì cần phân phó?

Lục lão mỉm cười và gật đầu tán thành khi nghe tăng nhân căn dặn Tiểu Long:

- Bá phụ tuy từng có thân thủ cao minh nhưng với thương thế hiện nay e tự lo cho thân Cũng không thể. Vậy để khỏi phải khiến Lục lão bản bận tâm, vạn nhất có xảy ra động thủ, Trương tiểu diệt hãy đưa bá phụ vào nắp bên trong. Điều này gọi là tự lượng sức nên dù phải tránh voi nhưng vẫn chẳng hổ mặt nai.

Phát hiện Lục lão bản thể hiện sự tán thành, Tiểu Long vừa dụng lực vừa diu đỡ vừa kéo lê tăng nhân vào sâu trong khoang thuyền. Đang khi đó bất đồ Tiểu Long nghe giọng tăng nhân hỏi ào ào bên tai:

- Tiểu thí chủ sao phải che giấu công phu thủy tính của bản thân?

Gã sợ hãi không dám giải thích, càng không dám quay đầu tùy tiện nhìn lại phía sau, chỉ có thể đáp thật khẽ và thật nhanh, với hy vọng tăng nhân kịp thấu hiểu:

- Chúng ta không nên lưu lại trên thuyền cần phải thoát ngay.

Tăng nhân vụt nhắm mắt lại và lần đầu bật tiếng rít từ hai hàm răng đang nghiến chặt vào nhau, tựa hồ làm thế để nén một cơn phần hận nào đó.

- Nếu vậy..., tùy Tiểu Long người. Chờ khi thoát hiểm, bản tăng sẽ cho họ biết thế nào là nhất Chuồng Chấn Tứ Ma Trương Thái Toàn.

Gã chợt mừng rỡ khẽ kêu:

- Quả nhiên trời chẳng nỡ tuyệt đường.

Và gã lúc đặt tăng nhân ngồi xuống đã tiện tay nhặt và giấu kín một vật vào người. Tiếng gã kêu làm tăng nhân hé mắt nhìn. Nhờ đó, tăng nhân cũng vui mừng hỏi:

- Đoạn thiết bổng đó phải chẳng rỗng ruột? Nhưng trước khi sử dụng tiểu thí chủ hãy lưu ý, cần phải ngậm một đầu và thổi mạnh qua đầu kia. Vì ẩn chứa bên trong thiết bổng thế nào cũng có một vài mũi ám khí. Nhớ chưa?

Bổng có tiếng bước chân của Lục lão tiến vào theo:

- Dường như ân công vừa đề cập đến thiết bổng, vũ khí của mỗi năm xưa từng sử dụng. Cũng lâu rồi mỗi cũng không dùng đến. Thật không ngờ ân công vẫn nhớ đến, nhưng vì sao ân công chợt nhắc đến?

Tăng nhân bối rối, chưa biết đáp thế nào chợt thấy Tiểu Long tự ý lấy thiết bổng đã lén giấu trong người ra. Gã còn đưa thiết bổng về phía Lục lão:

- Vì văn bối tình cờ nhặt được vật này, khiến đại bá phụ không thể không cho văn bối biết đây là vật gì.

Nhìn thấy đoạn sắt vừa nhỏ vừa dài, màu đen, Lục lão đưa tay toan định lấy. Bất đồ Tiểu Long ngậm một đầu vào miệng, hướng đầu còn lại vào giữa mặt Lục lão và thổi ra thật mạnh. Phù...

Lục lão giật mình toan lùi, chợt vỡ lẽ và tự ý phá lên cười:

- Tiểu huynh đệ đừng đùa, thủ đoạn giấu sẵn ám khí trong thiết bổng đã lâu rồi chẳng dùng đến. Nếu không cách đùa của tiểu huynh đệ thật nguy hiểm.

Nghĩa là trong lòng rồng của thiết bổng không hề có ám khí. Tuy hiểu như thế nhưng Tiểu Long vì đã lỡ thói, lỡ mạnh động, đành tuyệt vọng và sợ hãi, thói mạnh thêm vài lượt nữa. Phù...

Ngờ đâu từ đầu kia của thiết bổng lại chợt phát xạ ra một vật nhỏ, bay thật nhanh. Vù...

Lão kinh tâm lui tránh ngay và quát:

- Ngừng tay, sao vẫn tiếp tục đùa ác ý như thế này?

Tiếng Lục lão quát thật đinh tai váng óc. Dù vậy vẫn không che át hết một tiếng quát nữa, lần này do tăng nhân quát:

- Thoát mau!!

Cùng với tiếng quát tăng nhân dù đang tư thế nằm vẫn bất ngờ giáng mạnh tay vào sàn thuyền bằng gỗ.

Bùng!!! Sàn gỗ vỡ một mảng to.

Rắc... Nước sông theo đó mà tràn vào.

Ào... ào...

Tiểu Long lập tức ôm chặt tăng nhân, tay còn lại thì thủ kỹ thiết bổng, đoạn cùng tăng nhân lăn vào chỗ vỡ, chìm tức khắc vào đáy sông thăm thẳm.

Bồm...

Ở đáy nước, Tiểu Long tha hồ vận dụng thủy công, vừa lặn xa vừa lôi tăng nhân cùng thoát, thi thoảng lại đặt một đầu thiết bổng vào miệng tăng nhân, tự trôi lên cho tăng nhân đổi hơi, sau đó cũng đến lượt bản thân cũng đổi thanh trọc khí. Nhờ vậy, gã đưa tăng nhân đi xa dần.

- o O o -